

той. — Иди при мама! Занеси ѝ последното ми сбогомъ! Друго нѣмамъ какво да ти дамъ, но дай да ти вържа на шийката това червено парцалче. — То ми бѣше отъ мама споменъ.

И момакътъ вързалъ червеното парцалче на шийката на птичето и го помилвалъ. Като го помилвалъ, птичето заплакало и рекло:

— Благодаря ти, момко, ти си първиятъ, който ме милвашъ и не ме мразишъ за моята грозота! Затова ще ти кажа. Слѣзъ по стълбичката, дете ти каза старецътъ. Тамъ долу те чака единъ страшенъ звѣръ да те изяде, но ти не се бой отъ него, а го помилвай, както мене. Той веднага ще се обърне на нѣщо чудно.

Като чулъ какво му казало птичето, момакътъ се спустналъ тозчасъ по стълбичката. Слѣзълъ въ подземието.

— Мммм, мммм! — изрѣмжалъ единъ страшенъ звѣръ съ глава като на мечка и огнени зъби.

Но момъкътъ не се уплашилъ, а помилвалъ звѣра. Въ сжщата минута звѣра се преобърналъ на чудно рало съ крила.

— Ха, седни отгоре ми! — извикало ралото.

Седналъ момакътъ върху ралото. Като стрела литнали веднага къмъ езерото. И стигнали преди бащата на чудовището. Момакътъ си взелъ меча, стрелата и шапката, убилъ и бащата на чудовището, и веднага всички погубени отъ чудовището се съживили и излѣзли отъ водитѣ на езерото. Голѣма радостъ настанала. Всички прегръщали момъка, накачили се върху ралото и потеглили за домоветѣ си. А презъ кждето минавали, хвѣркатото рало браздѣло земята и веднага се люшнали златни ниви, и полетата се покрили съ ягоди и всѣкакви най-сладки плодове.

И сега кждето мине хвѣркатото рало израстватъ най-сладки ягоди, череши, круши, и едро жито, за чудо и приказъ.

Емилъ Кораловъ

